

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell- Inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

Material som publiceras i Merdeka & ÖsttimorInformation kan också publiceras i <http://www.globalarkivet.se>.

Östtimoresiska flyktingar i Västtimor— utan någonstans att ta sig till

Vräkning av ett helt samhälle från den plats de kallat sitt hem i 20 år belyser deras kamp i ett främmande land.

Atambua, Indonesien. 20 år efter att ha lämnat sina hem 1999 kämpar många östtimoresiska flyktingar, som blivit indonesiska medborgare, fortfarande hårt för att skapa sig ett bättre liv.

Många har inte skaffat sig någon egen mark för att bygga hus eller odla. Som en följd flyttar de bara runt, bygger hyddor på mark ägd av andra som kan tas ifrån dem vilket ögonblick som helst.

Det hände nyligen fler än 50 människor i Leun Tolu, en by i Västtimors delprovins (regency) Belu.

De tvingades att fly in i en närbelägen skog den 16 juli därför att platsen de hade bosatt sig på kort efter att de lämnat Östtimor under den 1999 av FN-ledda folkomröstningen om självständighet återtog av sina

ägare efter en längre tid av trakasserier.

Nu bor de under presenningar som tak och kokosnötsblad som väggar.

En av de vräktas är Azia Borromau. Hon berättade för ucanews.com att hon och 55 andra människor flydde in i skogen därför att vräkningen skedde utan varning och det inte fanns någon annan stans att ta vägen.

"Man har ofta drivit med oss och ignorerat oss under lång tid och sedan plötsligt fördrivit oss", sade hon.

Hon sade att de har kämpat de senaste 20 åren för att försöka få en anständig plats att leva på och bättre hjälp, men alla ansträngningar har varit förgäves.

Under dessa år överlevde de genom att arbeta som lantarbetare som odlade andras marker och tjänade bara tillräckligt för att köpa mat för varje dag.

"Vi arbetade för andra och för det mesta fick vi inte

det vi väntat oss. Men vi fick leva med det", sade hon.

"Vi har inte fått någon hjälp, inte heller från lokala myndigheter", sade Borromau och tillade att de enda myndighetsrepresentanter de mött var indonesiska soldater.

"Vi sade till dem att vi var hungriga och behövde mat och vatten. Men ingen hjälp har kommit", sade hon.

Borromau sade att de hoppas att någon människorättsorganisation tar sig an deras sak. Vi har bett om hjälp från kyrkan men hade ingen lycka där heller, sade hon.

Många fortfarande i ovisshet

Borromaus grupp är tråkigt nog inte den enda. 2017 protesterade tusentals östtimoresiska flyktingar i Kupang, provinshuvudstaden, för att kräva hjälp från regeringen.

De krävde bostäder och hyfsade arbeten samt utbildning för sina barn. Trots löften har ingenting gjorts för att försöka hjälpa dem.

Enligt FN:s kommissionär för flyktingar (UNHCR) flydde eller fördevs omkring 250.000 människor från Östtimor till Indonesiens provins East Nusa Tenggara 1999 när proindonesisk milis stödd av indonesisk militär gick bärsärkagång efter tillkännagivandet av resultatet av folkomröstningen om självständighet.

Mer än hälften slog sig ner i Belu och det närbelägna Kupang-distriktet. Borromau sade att det har varit samma gamla historia av negligering av de tidigare invånarna i Östtimor, som nu lever i 13 delprovinser.

"Vi behandlas inhumant. Vi känner att den indonesiska regeringen långsamt dödar oss", sade hon.

Franciskanfadern Yohannes Christoforus Tara, församlingspräst i Heliga hjärtats kyrka i Laktutus, en stad nära gränsen mellan Indonesien och Östtimor, sade att den indonesiska regeringen måste ta hela ansvaret för det som hänt de tidigare östtimoresiska människorna.

De är nu indonesiska medborgare. De har offrat sitt gamla levnadssätt och lämnat sitt hemland för att bli indoneser, sade han.

Regeringen måste försäkra sig om att deras grundläggande rättigheter tillgodoses, minst ett anständigt ställe att leva på. Det är de nationella, provinsiella och regionala myndigheternas ansvar.

Han sade att det finns tidigare östtimoresiska invånare som äger mark och hus i hans församling, men de är få till antalet och det är bara ett resultat av deras egna ansträngningar.

När det gäller Borromaus fall visade Ely Rambitan, chef för socialtjänsten i Belu-distriktet förvåning och sade att det varit någon som sökt hjälp från hans kontor.

Han förnekade kvinnans påstående att de lokala myndigheterna inte hade hjälpt dem. Han sade att många tidigare invånare i Östtimor hade fått bistånd från myndigheten, också de som fanns i Leon Tolu, där Borromau och de som vräkts bodde.

Många ex-timoreser i Belu-distriktet erhöll bistånd från departementet för sociala frågor i form av mathjälp för familjer, sade han.

Men han förnekade inte att en del människor inte fick någon hjälp och tillade att de var registrerade hos departementet. Vi ger bistånd med tillgängliga data som grund. Så om ett namn inte finns på listan får de inte någonting, sade han.

När det gäller hjälp med bostad, så lever många ex-timoresiska invånare på mark som ägs av Västtimors provinsadministration, så de kan inte bygga hus på den, sade Rambitan.

Kräver politisk vilja

Aprianus Halle, en nyvald ledamot i Belus regionala råd, sade att ta itu med ex-timoresiska medborgares problem i hans distrikt kräver stark politisk vilja.

Han sade att en särskild grupp skulle bildas för att nå de människor som har svårigheter. Det är viktigt att hjälpa dessa människor. Om inte, kommer problemet att bestå, sade Halle.

Han sade att de inte borde lämnas sörja för sig själva, därför att det finns människor som medvetet drar fördel av dem för egen vinning.

Om dessa människor inte behandlas ordentligt, kommer varje form av bistånd till dem att falla i fel händer, och till slut kommer de, liksom Booromau, att förbli negligerade och bortträngda, sade han.

Tommy Pollák

Källa: Boni Jehadin/La Croix, <https://international.la-croix.com/news/the-timor-leste-exiles-with-nowhere-to-go/10664#>